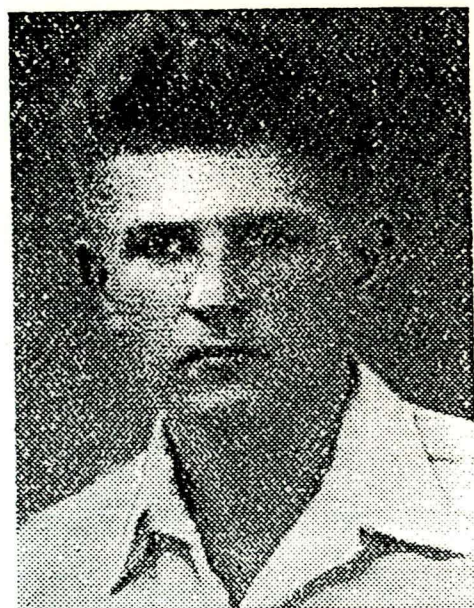


שמרן דויד־מנחם ("דודה")



בן שמואל ופנינה. נולד ב־19.8.1925 בהינדנבורג, שלזיה עילית (אז—גרמניה). אחרי השתלטות הנאצים יצא עם הוריו לבוקובינה, ארץ מוצאם. חונך שם חינוך יהודי וציוני ובספטמבר 1936 עלו ארצה והתיישבו בירושלים. גמר את בית־הספר "תחכמוני" ואת הגימנסיה "בגרות". מגיל 12 ואילך חבר "נחלת מתתיהו" בתנועת "הצופים" והגיע בה לדרגת ראש־גדוד. מילדותו היה אומר: "אני מוכן להקדיש

את חיי למען הקמת מדינה עברית". לשם כך הצטרף בגיל צעיר ל"הגנה" והיה מהראשונים בפלמ"ח. דחה את הצעת הוריו לצאת לחוץ־לארץ לשם השתלמות בלימודים, באמרו כי ימים קשים צפויים לישוב וכל אחד חייב לעמוד על משמרתו. החל לעבוד כחשמלאי במחלקת הטלפונים בדואר ירושלים, ובשעות הפנאי המשיך באימונים ובפעולות בארגונו. באביב 1947 ביקש וקיבל מהדואר חופשה לשנה ויצא עם חבריו הצופים להכשרה פלמ"חית בעין־גב.

במלחמת־השחרור שירת בגדוד אחד של הפלמ"ח והשתתף בכל פעולותיו ומבצעיו להגנת הגליל ולשחרורו, וכן במבצע הנועז של פיצוצים וחבלות בערפו של האויב הסורי הרחק מעבר לגבול על אדמת סוריה, שמה נשא על גבו 70 קילו חמרי־נפץ, אף השתדל שתופק מהם התועלת המלאה. מהגליל הועבר עם גדודו לשערי־הגיא רוח־הדמים. באחד הקרבות נפצע ונשארו רסיסים ברגלו, אך סירב ללכת לבית־החולים ולשכב שם בשעה שחבריו מחרפים נפשם במערכה. לדבריו אפשר יהיה להוציא את הרסיסים לאחר שתשקוט הארץ. הוא דחה גם את הצעת המטכ"ל לנסוע וללמוד תעופה באמריקה. בין קרב לקרב מצא לו די זמן ומרץ לפעולה תרבותית, וביחוד היה שוקד לערוך את מסיבות "עונג שבת" בקרב חבריו. במבצע "דני" דרך על מוקש ליד צריפין ביום 16.7.1948, ובמותו הציל חיי רבים מחבריו. ב־18.7.1948 הובא למנוחת־עולמים בבית־הקברות בנחלת־יצחק.